

Radi berejo

A tudi sami znajo sukati pero.

Pod pokroviteljstvom Zveze prijateljev mladine in Zveze kulturno prosvetnih organizacij občine Ljubljana Center je bilo 2. aprila ob zaključku tekmovanja za bralne značke v Mestnem gledališču, mladih ustvarjalcev. Prireditev je bila posvečena VII. kongresu ZK Slovenije

Tekmovanja za bralne značke so po vsej Sloveniji med učenci osnovnih šol zelo priljubljena. Tako tudi v občini Ljubljana-Center, kjer vseh osem osnovnih šol tekmuje za bralne značke Prežihovega Voranca, Franceta Bevka in Miška Kranjca.

Vsako leto se tekmovanje prične v okviru posameznih pionirskih odredov v osemletkah. Najboljše ekipe se nato pomerijo v občinskem in kasneje v republiškem merilu.

Na teh tekmovanjih so učenci do sedaj brali dela naših najboljših pesnikov in pripovednikov.

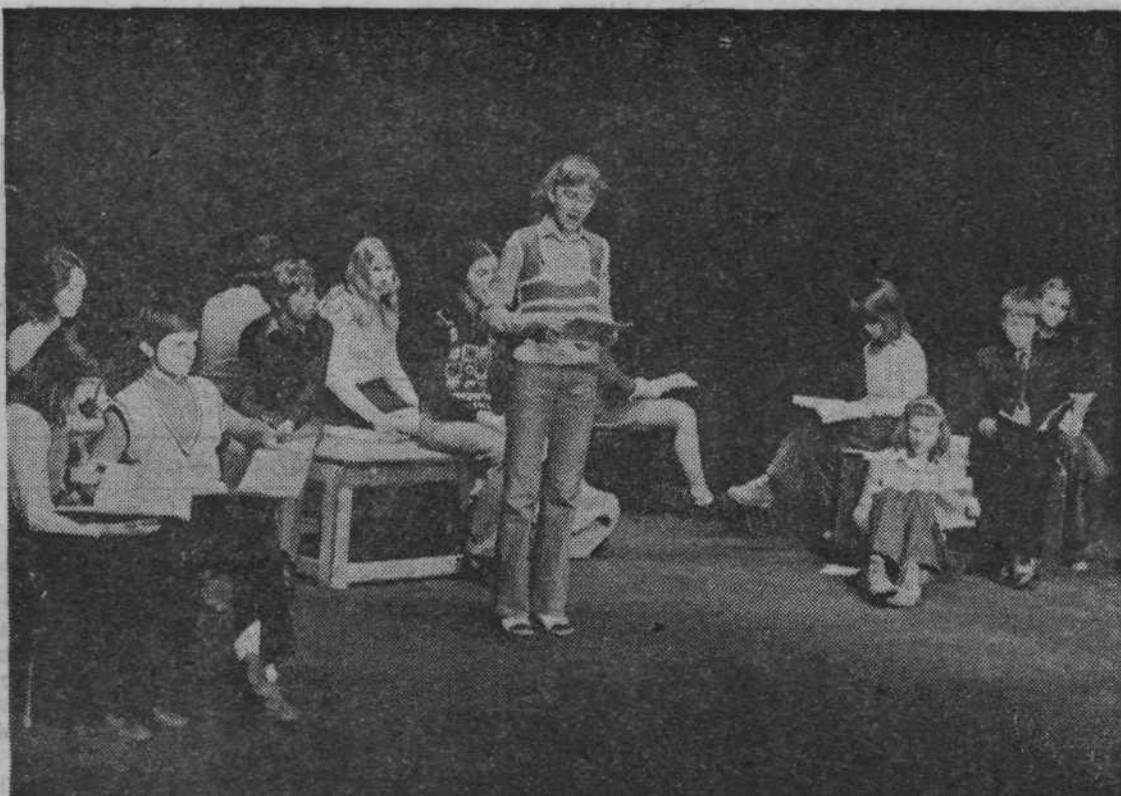
Letos pa so tekmovanje zastavili drugače. V okviru Društva prijateljev mladine in ZKPO ter pod pokroviteljstvom OK SZDL Ljubljana-Center je

Franček Drofenik organiziral tekmovanje na ta način, da so učenci tekmovali v branju svojih lastnih del. To pa je gotovo najpametnejši način, saj se tako mladi že v najzgodnejših letih uri v izražanju in prav lahko se bo iz teh, mladih piscev razvil novi rod pesnikov in pisateljev.

Tekmovanje je režiral Jože Vozny, nastopili pa so tekmovalci z vseh osnovnih šol občine Center. Zanimivo je tudi to, da v okviru tekmovanj za bralne značke sodeluje okoli 85 odstotkov vseh osnovnošolcev. Tekmovanje je bilo v Mestnem gledališču.

Sedaj pa predstavimo še nekaj najboljših tekstov letošnjega občinskega tekmovanja:

Mišo Javornik
Foto: Marko Rudolf

Mladi ustvarjalci. Nekateri so svoja dela prebrali sami, drugim pa izkušeni recitatorji.

Napovedovalca sta prijetno povezovala posamezne točke.

PA SE DVA VESELA UTRINKA

(Iz šole Majde Vrhovnikove objavljeni v »Prvih stopinjah«)

PRI ZGODOVINI

»Kaj je bilo po smrti Aleksandra Velikega?« hoče vedeti učitelj.

»Pogreb,« zmagoslavno pove Janez.

PRI GLASBENEM POUKU

Učitelj vpraša učenca, kako se reče skupini glasbenikov, ki igrajo na pihala.

»Pleh muskal,« se zasliši iz razreda.

»To ni lep slovenski izraz. Kako je pravilno?«

»Pločevinasta glasba!« zakriči Metka.

Tole razmišljanje je napisal Miha Tomšič iz 5. a razreda:

Dve majhni čudežni besedi

»Komaj sem kot droben otrok pričel izgovarjati prve besede, že me je mama poskušala naučiti dve besedi: »Prosim, hvala.« Če sem kdaj na to pozabil, me je vedno opomnila. Seveda pa je tudi ona vselej rekla: »Prosim, Mihec, pojej juho!« in »Hvala, Mihec, ker si pospravil igrače.« Tako sta ti dve besedi postali del mojega besednega zaklada.

Velikokrat pa slišim, kako nevljudno se ljudje izražajo: »Slišite vi, kolk je pa ura? Mojo sem pozabila navit.« Ko dobi odgovor, odide, ne da bi se spomnila reči: hvala. No, to je pravzaprav čisto nedolžno. Že drugače pa se sliši, ko pride sosed k sosedu in že na pragu vpije: »Vi, vaša baraba je našemu pobu vrgel šolsko torbo na tla in ga prebunkal.« Odgovor: »Pazite vi raje na vašega zanikrnega mulca, da mu ne bom ušes potrgala. Prav tak je kot vi.« Lahko pa bi šlo tako: »Gospa, opozorite prosim vašega fanta, zadnjič je našega kar preveč udaril.« Odgovor: »Prav, da ste mi povedali, bom že posvarila našega razgrajča in brez zamere.«

In tako gre dalje. Kregajo se sosedje, pričajo se gospodinje in branjevke, v laseh so si uslužbenec, skratka, v laseh so si povsod. Ves svet je ena sama velika skregana družina. Majhni besedici, prosim in hvala, pa bi lahko naredili čudež in razgovor ne bi nikdar prešel na ostrino. Ljudje bi bili bolj srečni in pristrčno navezani drug na drugega.

Prosim, hvala, dve majhni čudežni besedi!

Irena Rahne, učenka 5. a razreda je bila ena izmed tistih, ki so se spomnili padlih za svobodo:

Za prvi november

Lučko prišla sem prižgat na tihe in skromne grobove, lučko prišla sem prižgat na partizanske grobove.

Tu počivajo junaki, ki se niso bali umreti,

da, to so bili tisti, ki so dali življenje za svobodo in mir.

Zemljo domačo s krvjo so počili, plačali so zanjo mnogo krvi, da zdaj je svobodna in lepa kot vrt.

Hvala vam, dragi tovariši, življenje za nas ste darovali, vi ste zgled nam najvišji s svojo krvjo zapisali.

S solzami v očeh vam položim lučko na vaše grobove,

duh vaš med nami še vedno živi, ko veseli gradimo domove.

Tole pesem pa je napisala Mateja Bolta iz 7. b razreda:

Žalost

Žalost — kaj je to?
Ali je to bolečina,
ki jo občutiš ob spoznanju,
pa kaj potem?

Žalosten si prijatelj moj,
ker »cveka« dobil si v šoli;
da ne delaš prav?
Lahko se javi boš in ga popraviš
in spet lepo bo vse in prav.

Prijatelj se je sprl s teboj.
In kaj zato?
Jutri že vse pozabljeno bo.
Ne bodi žalosten zato!

Na dvorišču »fuzbala« si igral
in sosed okno je razbil,
a kriv, seveda, ti si bil.
Že žalost vate se naseli,
se drugi dan »rana« zaceli.

Pa rečeš — žalosti sploh ni;
a kaj to v srcu ne skeli?
Sedaj še mene zmedel si.
A eno vem pa za trdno:
nam mladim žalost prej zbledi,
ker radost v srcu še kipi.

To so začetki. Morda bomo izpod njihovih peres prebrali še kaj.

Mladostno zazvenijo verzi Majde Jakovec iz 4. b razreda:

V četrtem razredu

Naš razred je tak kakor vask. Stene štiri ima, okna, strop in tla, klopi veliko v njem stoji, štirtindvajset učencev v njih sedi.

Vsi smo v šolo prihiteli, da učenost z veliko žlico bi zajeli. Letos še in štiri leta pa bo odhodnica zapeta.

Razkropili bomo se na vse strani.

»Zdravo, zdravo, ljuba šola naša prva tla!«